

CAMINS OBERTS

Qui no té memòria ha de tenir cames

Estimats diocesans:

Som en temps de Nadal. Aquests propers diumenges, la litúrgia ens convida a contemplar, *grosso modo*, els esdeveniments centrals de la infància de Jesús. Un d'aquests escenaris vitals decisius és la família. Ja vam dir que no existeix la família perfecta, sinó aquella que té l'interès de viure l'evangeli, l'Amor. La vida cristiana necessita aquests nuclis humans a través dels quals s'aprenen les grans lliçons de la vida, a saber: escoltar, dialogar, perdonar... estimar.

Sempre he pensat que la família és com un violí. M'explico. És una caixa de ressonància esplèndida, amb unes cordes que, elevades gràcies a un pont, queden òptimament en tensió; passant-hi l'arquet, les fa vibrar, i dins la caixa hi trobem l'ànima, gràcies a la qual el so s'amplia i fa que el violí tingui vida. Quina meravella. I així, afirmem que, si tocar bé un violí és més que difícil, viure en família també. Tot un art. Per això em ve al cap aquella dita amb la qual parlem de la necessitat d'estar sempre en alerta: «qui no té memòria ha de tenir cames».

I és ben veritat. No sempre estem a l'alçada de les circumstàncies. La missió, i en general la vida cristiana, té molt a veure amb la disponibilitat. La «memòria» és quelcom important per reconèixer d'on venim, però quan aquesta falla, les «cames» són decisives. En una família també passa el mateix. Els inconvenients s'acaben resolt no per la força, sinó pel diàleg; no pel pes de la història, sinó per l'habilitat i l'enginy d'escoltar-se. Així, podem dir que els records són adients, òp-

tims, sempre que no ens bloquegin en un passat que no tornarà.

En tot projecte missioner —i la família és un lloc primordial— cal el diàleg i l'escolta. En una família es couen les relacions i els vincles que, el dia de demà, donaran peu a propostes vitals de gran volada,

i això sabent que en cada unitat familiar no hi ha ningú que visqui la fe de la mateixa manera. Les inquietuds de cada membre familiar són ben diverses.

La família de Jesús era un lloc de Déu. Josep i Maria no vivien la fe de la mateixa manera, però la vivien. Llegien la partitura que Déu els havia escrit i, al mateix temps que la interpretaven, amb la seva disponibilitat, compromís i oració, composaven nous fragments. És així com aprenien a estimar i a estimar-se.

Tots som, alhora, intèrprets i compositors. Els passatges que recordem de la nostra infantesa resten ben marcats en el nostre cor. Però no podem viure només de records. Cal ser «constructors familiars», instruments disposats a sonar bellament en tots els espais possibles. Animem-nos. Quan en un violí sonen dues cordes harmoniosament, la impressió és excel·lent. Imaginem-nos si tots els membres d'una família conjuguen el verb «estimar». Imaginem-nos si tots els qui ens diem cristians, aquí al Bisbat de Lleida, som dels qui ens mantenim fermes a descobrir-nos i tractar-nos com a germans. Seria un passatge inoblidable per a les generacions futures.

Cal generar records? Sí, però també capacitats per ser actius avui, en el nostre present. D'aquí que, quan fallin els records —perquè pot passar, tard o d'hora—, tinguem l'enginy i la gosadia de deixar-nos portar per la força i la destresa de seguir conjugant el verb «estimar», dialogant i escoltant. Això ens unirà, més d'hora que tard.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El Papa clama per la pau en el seu primer viatge

El papa Lleó XIV ha llançat un missatge de pau, diàleg i esperança després del seu primer viatge apostòlic del seu pontificat, que ha tingut com a escenari Turquia i el Líban. Segons el pontífex, aquesta visita ha demostrat que «la pau és possible» quan cristians i persones d'altres religions construeixen junts ponts de fraternitat.

A Turquia, presenciant el 1.700 aniversari del primer Concili de Nicea, va unir-se a líders de diverses

confessions per reafirmar la unitat cristiana i convidar a renovar el compromís per una Església veritablement plural i unida. Al Líban, país marcat per crisi, dolor i tensions socials, va elogiar la capacitat de convivència i solidaritat del poble. Davant les cicatrius de la violència i el desastre a Beirut, va reconèixer el sofriment però també va ressaltar l'esperança que brota del testimoni de fe, de la convivència i del servei als més vulnerables.

CAMINOS ABIERTOS

El que no tiene cabeza, tiene que tener pies

Estimados diocesanos:

Estamos en tiempo de Navidad. Estos próximos domingos, la liturgia nos invita a contemplar, *grosso modo*, los acontecimientos centrales de la infancia de Jesús. Uno de estos escenarios vitales decisivos es la familia. Ya dijimos que no existe la familia perfecta, sino aquella que tiene el interés de vivir el Evangelio, el Amor. La vida cristiana necesita esos núcleos humanos a través de los cuales se aprenden las grandes lecciones de la vida, a saber: escuchar, dialogar, perdonar... amar.

Siempre he pensado que la familia es como un violín. Me explico. Es una caja de resonancia espléndida, con unas cuerdas que, elevadas gracias a un puente, quedan óptimamente en tensión; al pasar el arco, las hace vibrar, y dentro de la caja encontramos el alma, gracias a la cual el sonido se amplía y hace que el violín tenga vida. ¡Qué maravilla! Y así, afirmamos que, si tocar bien un violín es más que difícil, vivir en familia también lo es. Todo un arte. Por eso me viene a la cabeza aquel dicho con el que hablamos de la necesidad de estar siempre en alerta: «el que no tiene cabeza, tiene que tener pies».

Y es bien cierto. No siempre estamos a la altura de las circunstancias. La misión, y en general la vida cristiana, tiene mucho que ver con la disponibilidad. La «memoria» es algo importante para reconocer de dónde venimos, pero cuando esta falla, las «piernas» son decisivas. En una familia sucede lo mismo. Los inconvenientes acaban resolviéndose no por la fuerza, sino por el diálogo; no por el peso de la historia, sino por la habilidad y el ingenio de escucharse. Así, podemos decir que los recuerdos son apropiados, óptimos, siempre que no nos bloqueen en un pasado que no volverá.

En todo proyecto misionero —y la familia es un lugar primordial— hacen falta el diálogo y la escucha. En una familia se cuecen las relaciones y los vínculos que, el día de mañana, darán pie a propuestas vitales de gran envergadura, sabiendo que en cada unidad familiar no hay nadie que viva la fe de la misma manera. Las inquietudes de cada miembro familiar son muy diversas.

La familia de Jesús era un lugar de Dios. José y María no vivían la fe del mismo modo, pero la vivían. Leían la partitura que Dios les había escrito y, al mismo tiempo que la interpretaban, con su disponibilidad, compromiso y oración, componían nuevos fragmentos. Así aprendían a amar y a amarse.

Todos somos, a la vez, intérpretes y compositores. Los pasajes que recordamos de nuestra infancia permanecen bien marcados en nuestro corazón. Pero no podemos vivir solo de recuerdos. Hay que ser «constructores familiares», instrumentos dispuestos a sonar bellamente en todos los espacios posibles. Animémonos. Cuando en un violín suenan dos cuerdas en armonía, la impresión es excelente. Imaginémonos si todos los miembros de una familia conjugan el verbo «amar». Imaginémonos si todos los que nos decimos cristianos, aquí en el Obispado de Lleida, somos de los que nos mantenemos firmes en descubrirnos y tratarnos como hermanos. Sería un pasaje inolvidable para las generaciones futuras.

¿Hay que generar recuerdos? Sí, pero también capacidades para ser activos hoy, en nuestro presente. De ahí que, cuando fallen los recuerdos —porque puede pasar, tarde o temprano—, tengamos el ingenio y la valentía de dejarnos llevar por la fuerza y la destreza de seguir conjugando el verbo «amar», dialogando y escuchando. Eso nos unirá, más pronto que tarde.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

60 anys de l'arribada de Sant Joan de Déu

Sant Joan de Déu de les Terres de Lleida va celebrar el passat 5 de desembre l'acte central del 60è aniversari de la seva arribada a Almacelles el 1965 amb un acte solemne a la Llotja de Lleida, on es va fer memòria d'aquestes sis dècades, es va passar revista a les realitats que s'atenen actualment des dels diferents centres de l'Hospitalitat, i es va mirar també cap als reptes de futur. El bisbe

Daniel va obrir l'acte amb una pregària, a la qual van seguir un parell de taules rodones i una conferència, a més dels discursos institucionals de les diverses autoritats convidades i, finalment, del germà Amador Fernández, Superior Provincial de Sant Joan de Déu a Espanya.

Sant Joan de Déu, que actualment compta amb uns 800 professionals, disposa d'un Centre Assistencial a Almacelles, l'Hospital de Salut Mental de Lleida, el centre terapèutic i educatiu Acompanya'm Lleida i diversos recursos residencials per a projectes relacionats amb la salut mental, la vulnerabilitat o la gent gran.

El model d'atenció de Sant Joan de Déu Terres de Lleida és integral, cosa que vol dir que és capaç d'abordar la complexitat de les necessitats de les persones més vulnerables transitant de l'àmbit social al sanitari i viceversa, adaptant-se a cada situació i perfil. Es dona resposta als usuaris des dels valors d'hospitalitat, qualitat, respecte, responsabilitat i espiritualitat, que impregnen tota la seva acció assistencial.

Mercat d'intercanvi de roba per conscienciar

Una desena de joves van participar, el 30 de novembre a Càritas, en un mercat d'intercanvi de roba, en el qual van viure una experiència de consum responsable. Els joves van explicar que van donar roba i a canvi van rebre uns vals per comprar-ne. «Ha estat una dinàmica important que ens ha permès veure que hi ha gent que pot aprofitar el que no fem servir i, per tant, hem conegut com funciona el reciclatge de la roba», van explicar alguns dels participants, que van concloure que aquest projecte té «una dimensió social i ecològica». Aquesta iniciativa està promoguda per Càritas Lleida, Troballes, Església Jove de Lleida i el departament de Drets Socials.

D'altra banda, les vuit persones participants dels tallers de desenvolupament cognitiu i manual organitzat per Càritas Alpicat, van dur a terme a finals del

mes de novembre una venda d'articles elaborats per ells mateixos. Havien dissenyat des de peces artesanals a objectes decoratius i petits detalls nadalencs. Cada peça estava feta amb dedicació, creativitat i un profund esperit de superació personal.

Reunió institucional amb el president de la Diputació

El president de la Diputació de Lleida, Joan Tàrram, va reunir-se amb el bisbe Daniel el passat 3 de desembre en una més de les visites amb responsables institucionals que s'estan succeint des de la seva ordenació i inici del ministeri episcopal. La trobada, en un ambient de cordialitat, va servir per posar de manifest la voluntat de les dues institucions de continuar col·laborant en temes d'interès per als ciutadans, posant atenció especial a la formació dels joves, o en el manteniment del patrimoni artístic. Justament, el director de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, Andreu Vázquez, també va assistir a la trobada.

Conjunt escultòric amb els Reis per a Sant Joan

L'església de Sant Joan Baptista de Lleida tindrà en els propers mesos un nou conjunt escultòric dedicat a l'epifania que decorarà el timpà de la porta del temple que dona al carrer de Sant Joan. L'obra, que és una iniciativa de l'Associació de Reis Mags de Lleida i executada a partir del patrocini de diverses empreses lleidatanes, ve a cobrir un buit històric, ja que en el moment de projectar-se l'església, que enguany celebra els seus 130 anys, es va preveure aquest relleu, però no es va arribar a executar mai.

Ara, en una iniciativa conjunta de l'Associació de Reis Mags i del Bisbat, juntament amb la UPA El Carme-Sant Joan, s'ha pogut presentar ja el disseny de l'obra, que es podrà visitar durant les festes de Nadal a l'interior de l'església. El passat 17 de desembre es va poder mostrar al públic el conjunt escultòric que ha re-

creat amb tècniques 3D el disseny de l'escultor Julià Moracho, inspirat en els esbossos originals del s. XIX. El treball de renderització ha anat a càrrec dels alumnes de disseny industrial de l'escola Ilerna i ha estat imprès per l'empresa Ingroup.

El proper pas, quan s'obtinguin tots els permisos municipals, serà instal·lar l'escultura a la façana, decorant la porta lateral amb la imatge de l'adoració del Reis al Nen Jesús amb presència de Josep i la Verge Maria.

Èxit de la primera Nit de les Religions

La Nit de les Religions de la ciutat de Lleida va tancar la seva primera edició amb un balanç molt positiu, segons les diferents confessions participants en la iniciativa, que ha promogut la creació de relacions i sinergies entre els diversos centres de culte i diverses entitats. La ciutadania va poder gaudir durant el darrer cap de setmana de novembre de la descoberta de nous espais de culte, costums i formes de viure l'espiritualitat.

Entre les diferents activitats que es van dur a terme, i pel que fa a les pro-

postes que es van plantejar des de l'Església catòlica, destaca «Pedres que conviden a la transcendència», una introducció al sentit religiós i simbòlic a través de l'art de l'església de Sant Llorenç.

L'activitat va comptar amb una explicació bíblica i iconogràfica dels seus retaules de pedra a càrrec de Mar Pérez i Montserrat Macià.

En aquesta activitat, organitzada per l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL), hi van assistir unes 60 persones.

Pessebre napolità a la Seu Vella

L'Agrupació llerdenca de Pessebristes va inaugurar el Cicle de Nadal de l'entitat amb l'estrena del ja tradicional pessebre que s'instal·la cada any a la Canonja de la Seu Vella i que es podrà visitar durant totes les festes. El muntatge, obra del mestre pessebrista i restaurador lleidatà José A. Ferrer, està inspirat en la tradició dels pessebres napolitans, amb regust barroc i profusió de figuretes. Jordi Curcó, president de l'Associació, destaca que el pessebre és, a banda del seu origen religiós, «una manifestació plàstica que uneix art, història, tradició, cultura popular i patrimoni». Lleida, a més, és seu aquestes festes de la XX Biennal

del Pessebre Català, que permetrà veure una espectacular mostra a la sala d'exposicions municipal de la Paeria fins a l'11 de gener.

REFLEXIONS

Nadal al nostre cor

El naixement de Jesús marca el fet més important de la història del món: Déu es fa home per salvar-nos i obrir-nos les portes del cel. Amb Ell neix l'esperança en la vida eterna. És el guia que ens apropa a Déu.

Nadal és un moment màgic de l'any en què ens reunim, amb especial il·lusió, amb la família i també amb els amics. És temps d'unió i de fraternitat, d'abraçades. Temps en què recordem, amb nostàlgia, els éssers estimats que ja van traspasar.

Nadal és temps de pensar en tots aquells que pateixen i que no tenen el necessari per viure. En aquells que estan sols, en els ancians, en els malalts, en els presos, en els sense sostre, en els que, desgraciadament, viuen enmig de la guerra.

Nadal és temps de regalar, no solament, coses materials, sinó també el nostre temps. Regalar somriures i esperança a aquells que més ho necessiten. Nadal és temps de compartir l'amor de Déu i donar-lo a conèixer.

Nadal és il·lusió i alegria. És època de retrobaments i d'acostaments, temps de reconciliació, de demanar perdó. És temps de bons desitjos per a un nou any que comença.

Nadal és temps de renovació i de renaixement. Temps de fer «créixer» l'home nou que hi ha dins nostre i alliberar-lo del pes i la càrrega dels nostres pecats.

Nadal no ha de ser sinònim de consumisme. Ens preocupem d'engalanar la nostra llar, de preparar els millors àpats; però no hem d'oblidar l'essencial: pensem en la festivitat religiosa que estem celebrant?

Nadal és temps de recolliment i d'interioritat. Per Nadal torna a néixer Déu en el nostre cor, el lloc on Ell vol estar. Per acollir-lo hem de ser humils i senzills com a nens, amb una mirada neta.

Déu va triar néixer en un pessebre. Va néixer pobre, sent el més gran, per ensenyar-nos la importància de la humilitat. Déu es fa nen, es fa petit per propiciar la trobada amb nosaltres.

«És Nadal cada vegada que permetts al Senyor renéixer per donar-lo als altres. És Nadal cada cop que estàs en silenci per escoltar l'altre» (santa Teresa de Calcuta).

Fem que sigui Nadal cada dia de l'any.

Mercedes Campos

Restauradora i catequista

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. □ Dilluns (lit. hores: de l'octava) [1Jo 2,3-11 / SI 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David.

30. □ Dimarts [1Jo 2,12-17 / SI 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dimecres [1Jo 2,18-21 / SI 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa

(romà, 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

GENER 2026

1. □ Dijous (lit. hores: de la solemnitat) [Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña.

2. □ Divendres [1Jo 2,22-28 / SI 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, drs. de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians.

3. □ Dissabte [1Jo 2,29-3,6 / SI 97 / Jo 1,29-34]. Santíssim Nom de Jesús; sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. V), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinià).

4. □ Diumenge vinent, Diumenge II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Sir 24,1-4.12-16 / SI 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jo 1,1-18 (o bé més breu: Jo 1,1-5.9-14)]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel Anna Seton, religiosa paüla, dels Estats Units; santa Genoveva Torres, vg., (religiosa angèlica); santa Àngela de Foligno, religiosa terciària franciscana.

La Sagrada Família (A)

COMENTARI

«En els fills, el Senyor fa l'elogi del pare i de la mare»

Recordar avui la sagrada Família ens fa pensar en aquell capteniment que haurien de tenir les nostres famílies. Ens ho recorda la primera lectura: *Qui honora el pare viurà molts anys, qui honora la mare tindrà del Senyor la recompensa*: es tracta del respecte i la consideració envers els pares. Després posa un cas concret, perfectament aplicable a avui dia: *Acull el teu pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui; si s'afebleix el seu enteniment sigues compassiu, no el menyspreïs quan et veus en plena força*. Quan som joves i valents ens costa d'acceptar les febleses dels altres, també les dels nostres pares. Però un bon fill estima els pares més enllà de les seves mancances. La segona lectura ens exhorta a tenir tot un seguit d'actituds fonamentals en tota família però també en la nostra societat: *Tingueu sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència; suporteu-vos els uns als altres i, si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdoneu-vos-ho*. Actituds fonamentals en la família on sovint tenim punts de vista diferents o fins i tot contradictoris però sempre hi ha d'haver la humilitat, el perdó, la paciència. El gran exemple de perdó és Crist: *El Senyor us ha perdonat, perdoneu també vosaltres*. Com a base i de tot, l'amor: *Com a coronament de tot això estimeu-vos*. El resultat: *Que la pau coroni els vostres cors*. És fonamental també: *Si gueu agraïts*. Tot això amarat de la *Paraula de Déu, de la pregària, dels salms*, de la correcció fraterna. *Tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús adreçant a Déu una acció de gràcies*. Però l'evangeli ens fa veure els problemes que pot patir una família: Josep i Maria han de fugir a Egipte per evitar que Herodes mati Jesús; i després també han d'anar a Natzeret perquè Arquelau és molt cruel. Però fins i tot en aquests moments cal mantenir l'amor, la paciència, el respecte, el perdó, la pregària insistent, l'acció de gràcies a Déu. El resultat serà la pau plena, l'alegria dins la família, malgrat les dificultats.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 3,2-6.12-14)

En els fills, el Senyor fa l'elogi del pare i sentència a favor de la mare. Qui honora el pare expia els pecats, qui honora la mare es guanya un tresor. Els fills seran la felicitat del qui honora el pare; quan pregui, Déu se l'escoltarà. Qui honora el pare viurà molts anys, qui honora la mare obtindrà del Senyor la recompensa.

Fill meu, acull el teu pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui. Si s'afebleix el seu enteniment, sigues compassiu, no el menyspreïs quan et veus en plena força. Déu no oblidarà la pietat que tens pel pare; te la tindrà en compte per a compensar els teus pecats.

► Salm responsorial (127)

R. *Feliços els fidels del Senyor, que viuen seguint els seus camins.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,12-21)

Germans, tingueu els sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència; suporteu-vos els uns als altres, i si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat; perdoneu també vosaltres. I com a coronament de tot això estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist coroni en els vostres cors els combats que manteniu; recordeu que en aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts. Que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa; instruïu-vos i amonesteu-vos els uns als altres amb tota mena de doctrina; agraïts a Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit; tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, adreçant per ell a Déu, el Pare, una acció de gràcies. Doncs, cal que sigueu submises al marit en el Senyor. Marits, estimeu l'esposa, no us malhumoreu amb ella. Fills, creieu en tot els pares; això agrada al Senyor. Pares, no importuneu els vostres fills, que no es desanimin.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 2,13-15.19-23)

Quan els mags van ser fora, un àngel del Senyor s'aparegué a Josep en somni i li digué: «Lleva't de seguida, pren el nen amb la seva mare, fuig cap a Egipte i queda't-hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà el nen per matar-lo.» Es llevà, prengué el nen amb la seva mare, sortí de nit cap a Egipte, i s'hi quedà fins que Herodes va morir. S'havia de complir allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: «He cridat d'Egipte el meu fill.» Tan bon punt Herodes va morir, un àngel del Senyor s'aparegué en somni a Josep, allà a Egipte, i li digué: «Pren el nen amb la seva mare i ves-te'n al país d'Israel, que ja són morts els qui el buscaven per matar-lo.» Ell, doncs, es llevà, prengué el nen amb la seva mare i tornà al país d'Israel. Però quan sentí dir que a Judea Arquelau havia heretat el reialme d'Herodes, el seu pare, no gosà anar-hi, sinó que, seguint una indicació rebuda en un somni, es retirà a la regió de Galilea i se n'anà a viure al poble de Natzeret. Així es complí allò que havien anunciat els profetes: «Li diran Natzeret.»

► Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eccl 3,2-6.12-14)

El Señor honra más al padre que a los hijos y afirma el derecho de la madre sobre ellos. Quien honra a su padre expía sus pecados, y quien respeta a su madre es como quien acumula tesoros. Quien honra a su padre se alegrará de sus hijos y cuando rece, será escuchado. Quien respeta a su padre tendrá larga vida, y quien honra a su madre obedece al Señor. Hijo, cuida de tu padre en su vejez y durante su vida no le causes tristeza. Aunque pierda el juicio, sé indulgente con él y no lo desprecies aun estando tú en pleno vigor. Porque la compasión hacia el padre no será olvidada y te servirá para reparar tus pecados.

► Salmo responsorial (127)

R. *Dichosos los que temen al Señor y siguen sus caminos.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,12-21)

Hermanos: Como elegidos de Dios, santos y amados, revestíos de compasión entrañable, bondad, humildad, mansedumbre, paciencia. Sobrellevaos mutuamente y perdonaos cuando alguno tenga quejas contra otro. El Señor os ha perdonado: haced vosotros lo mismo. Y por encima de todo esto, el amor, que es el vínculo de la unidad perfecta. Que la paz de Cristo reine en vuestro corazón: a ella habéis sido convocados en un solo cuerpo. Sed también agradecidos. La Palabra de Cristo habite entre vosotros en toda su riqueza; enseñaos unos a otros con toda sabiduría; exhortaos mutuamente. Cantad a Dios, dando gracias de corazón, con salmos, himnos y cánticos inspirados. Y todo lo que de palabra o de obra realicéis, sea todo en nombre de Jesús, dando gracias a Dios Padre por medio de él. Mujeres, sed sumisas a vuestros maridos, como conviene en el Señor. Maridos, amad a vuestras mujeres, y no seáis ásperos con ellas. Hijos, obedeced a vuestros padres en todo, que eso agrada al Señor. Padres, no exasperéis a vuestros hijos, no sea que pierdan el ánimo.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 2,13-15.19-23)

Cuando se retiraron los magos, el ángel del Señor se apareció en sueños a José y le dijo: «Levántate, toma al niño y a su madre y huye a Egipto; quédate allí hasta que yo te avise, porque Herodes va a buscar al niño para matarlo.» José se levantó, tomó al niño y a su madre, de noche, se fue a Egipto y se quedó hasta la muerte de Herodes para que se cumpliera lo que dijo el Señor por medio del profeta: «De Egipto llamé a mi hijo.» Cuando murió Herodes, el ángel del Señor se apareció de nuevo en sueños a José en Egipto y le dijo: «Levántate, coge al niño y a su madre y vuelve a la tierra de Israel, porque han muerto los que atentaban contra la vida del niño.» Se levantó, tomó al niño y a su madre y volvió a la tierra de Israel. Pero al enterarse de que Arquelau reinaba en Judea como sucesor de su padre Herodes tuvo miedo de ir allá. Y avisado en sueños se retiró a Galilea y se estableció en una ciudad llamada Nazaret. Así se cumplió lo dicho por medio de los profetas, que se llamaría nazareno.